

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 7

Dissabte, 16 de desembre del 1978

Preu: 25 pts

Editorial **Una nova carretera per anar més de pressa**

Als granollerins, que per una impossibilitat física ja no podem viure a tots els barris de la ciutat ens voldríem recomanar un exercici meitat físic, meitat intel·lectual, d'enquesta. Tots els exercicis són sans, aquest, però, és saníssim. Fariem cultura, fariem cames. I si coneguéssim alguna cosa nova fariem ciutat. Si algú ho ha fet ens donarà la raó. Pregunteu, pregunteu...

Som-hi! Anem cap el pont sobre el Congost. A la confluència dels Carrers de Rec, Roger de Flor i Torras i Bages, arribaríem a la Plaça rodona sense nom (del bolet, de les trompades, de les pedres, potser?) Deixem-la. Passaríem la riera, si podem... Ui! no la veurem pas, però si fa sol i l'aire ens fós favorable ens la trobaríem al nas. Com put la riera! Deixem-la també. Quan seríem a l'altra banda segons a quina hora hi anéssim ens trobaríem amb un tràfec babèlic. Veuríem que la gent i els cotxes van a Canovelles i tornen carre-

gats del mercat. Si se'n compren i venen de coses! Continuem com si anéssim a l'Estació del Nord Passaríem per davant de la fàbrica del sabó... No, no us espanteu. Com que seria diumenge no hi treballen i el nostre nas no ens descobriria pas que allà hi ha química. Deixem-la també. Quan fóssim a punt d'enfilar la carretera que puja a l'estació, plena encara de martiritzats plàtans d'ombra, veuríem, oh miracle!, un sot immens, ample com una boa que vulgués fer cau sota la via del tren. Un altre sot! pensaríem: No, no us poseu cap pedra al fetge, no és pas definitiu. No és sòlid. És viu. Es mou. Evidentment i malgrat ser molt profund, no és cap estacionament subterrani, ni sembla intentar de sortir al sot de la Plaça Barangé. En tot cas arribaria a Austràlia, així n'és d'arrelada i feixuga la via del tren. Tampoc és així, deixem-la també i mirem, si podem, més enllà, passat la via, entre Finsobe i la Terra Alta. El sot-boa continua amunt,,

serpentejant, rostos i torrents enllà, fins lluny, allà on no hi pot arribar la nostra mirada d'esglai.

Si ho preguntéssim, ens dirien que és el traçat d'una nova carretera. Una carretera, ens diuen que, per salvar el pas a nivell que hi ha a la Carretera de Caldes, comunicarà definitivament Finsobe amb el Centre, enllaçant Canovelles, Lliçà d'Amunt fins a Caldes. Serà, pensem, una nova forma de capitalejar de Granollers. Una forma moderna d'imperialisme comarcal: Caldes, Sant Feliu de Codines, Sentmenat queden a l'abast de Sabadell. I si d'aquesta forma abastéssim aquestes viles, nosaltres...?

Això ens intriga.

Pregunteu als vells del barri, asmàtics de fària, i entremig d'una voluptuosa fortor de caliquenyos ens explicarien moltes coses, en saben moltes:

L'idea d'aquesta carretera és antiga, data, dirien, dels temps de la República. El fet és que fa vint-i-cinc anys que se'n parla. Uns altres us dirien que el projecte va ser aprovat (arrancat d'aprovació, matitza un tercer), per la Diputació de Barcelona durant els darrers dies de l'interregne entre en Samaranch i l'arribada d'en Tarradellas. Des d'aquí us explicarien com un bon dia del mes de setembre, la Vanguardia de Barcelona publicava una nota en la qual deia que les obres de construcció de la nova carretera quedaven ajornades «sine die». Un quart interlocutor, saberut com un gra de blat i petit com un gra de mill, ens diria que això hauria passat perquè el Sr. Tarradellas, va clavar un cop de sabre, perquè hi havien uns propietaris que pledejaven amb la Corporació per causa que la boa-sot, en segons quins llocs, feia massa corbes i els ajeia els sembrats o el que fós. Si de tot això en parlessiu en algun indret potable, que encara en queden, també us convidarien a fer la queixalada amb llonganissa casolana i un bon gallet de vi terral, que si la boa-sot ho permet encara en colliran l'any que ve...

Aquí comença el sot - boa

Segueix a la pàg. 3